

September

MELODI: ERIK SOMMER

♩ = 62

D A F#m7 Bm Em A/C# D C#ø7 F#

Fra vest står blæs - ten ind mod de la - ve fyr - re - hegn der dan - ser skyg - ge -

Bm7 E7 A D/B A/C# F#ø7 B Em(sus4) Em/D

dans med mør - kets mag - ter mens sky - er går og kom - mer med

C#m7 F#/A# Bm /A G A7/G F#m7 G G/B A D

tå - ge - dis og regn og vådt og vis - sent løv i kæl - der - skak - ter

Selvom Lisbeth Smedegaard Andersen oprindeligt har skrevet denne salme til en høstfest i Vendsyssel, er den ikke forbundet med landbruget som de klassiske høstsalmer i Den Danske Salmebog. Den handler om byg og hvede, men også om kælderskakter, som især hører byen til, og brugte feriedage, som i dag nok er en mere fælles erfaring end alt det, der hører høsten til.

Lisbeth Smedegaard Andersens høstsalme har den samme takketone som de klassiske salmer, når 'vores lovsang' fylder himmelrummet. Men den har også en underliggende tone af vemod og afsked, som vi kender det fra f.eks. 'Nu falmer skoven trindt om land'. Dysterheden findes allerede i første vers, hvor de lave hegn danser skyggedans med mørkets magter, men også i sommeren, der brænder ned, og græs, der visner. Eftertænkningen og vemodet er tilsigtet fra digterens side, og hun har selv påpeget, hvordan Erik Sommers melodi understreger den stemning.

Et andet væsentligt element i salmen er den måde, som den inddrager alle mennesker på – både dem, der har meget at takke for, dem, »som året bragte mere sorg end glæde« og dem, for hvem fremtiden er en »ligning med en hel del ubekendte«. Alle disse mennesker – og os med dem – ses som små dele af et stort skaberværk, hvor forgængelighed og usikkerhed er et fælles livsvilkår. Til os alle lyder det »Frygt ikke«, som igen og igen er engles ord til mennesker i Det Nye Testamente, og som gør, at vi kan lade vores vinterhjerter leve i Guds hænder.

Salmen er i 2020 optaget i Højskolesangbogen.

Fra vest står blæsten

Fra vest står blæsten ind mod
de lave fyrrehegn
der danser skyggedans med mørkets magter
mens skyer går og kommer
med tågedis og regn
og vådt og vissent løv i kælderskakter

Når somren er til ende
og feriedage brugt
og vibeskrig og lærkesang forstummet
når markerne er høstet
og træet bærer frugt
skal vores lovsang fylde himmelrummet

Til Gud der i sin godhed
lod alting spire frem
og sendte sol og regn til byg og hvede
han glemmer ingen skabning
og husker også dem
som året bragte mere gråd end glæde.

Frygt ikke! det er ordet
når havtorn står med bær
og hede sommerdrømme er forbrændte
Gud er hos den der ængstes
og den hvis fremtid er
en ligning med en hel del ubekendte.

Hør! fugletrækket nordfra
en sommer brænder ned
og græsset visner væk og solen vender.
Når Gud vil lyse om os
velsignelse og fred
skal vinterhjerter leve i hans hænder.

Lisbeth Smedegaard Andersen, 2013